

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ czím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
Égész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felolós szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
 Egyes számok kaphatók: a dohányüzemekben.

Országos Katolikus Nagygyűlés.

Évről-évre nagyobb lesz súlyában, tekintélyében és kiható erejében a mi katolikus társadalmi szervezkedésünk. Jól neveztek el a németek ezeket az összejöveteleket őszi hadgyakorlatoknak. Összpontosítani az erőket, látni a vezéreket, irányító képességeiket; hadvezéri talentumukat; a hadsereg lelkesedését; a nemes eszt, erőt acélozó lelkesedést; megpendsíteni új eszméket, a melyeket az ország minden vidékéről hordottak össze a katolikus ügyek legtekintélyesebbzászlóvivői: mindez célja a katolikus nagygyűléseknek.

Készülődnek már a részvétellel az ország minden részeiben, tehát nekünk, Szent István városa buzgó, hithű lakosságának sem szabad elmaradni onnan, a hol az ország minden vidék összeforr a közös szent eszmék iránt való lelkesedésben.

A nagygyűlés sorrendje a következő:

Október 14. Kedd.

Délután 5 óraker: A Kath. Egyesületek Országos Szövetségének közgyűlése.
 Este: Ismerkedési estély.

Október 15. Szerda.

Reggel 9 óraker: Szent mise, Veni sancte.
 D. e. 10 óraker: Első nyilvános ülés.
 Délután 2—5-ig a Szakosztályok értekezletei.
 Este 6 óraker: Második nyilvános ülés.

Október 16. Csütörtök.

Reggel 8 óraker: Szent mise.
 Déléltől 9—11 óráig: Eucharisztikus kongresszus.
 Déli 12 óraker: *Diszgyűlés* XIII. Leó pápa pápaságának 25 éves jubileumára. Az ünnepi beszédet mondja: *Vasary* Kólos bibornok, Magyarország hercegprimása.
 Délután 2—4 óráig: Szakosztályi értekezletek.
 D. u. 4 óraker: *Eucharisztikus körmenet.*

Október 17. Péntek.

Reggel 9 óraker: Szent mise.
 Déléltől 10 óraker: Harmadik nyilvános ülés.
 Déli 1 óraker: Bankett.
 Délután 3 óraker: A Regisi Szent Ferenc-egyesület alakuló gyűlése

Vármegyei közgyűlés.

A vármegyei törvényhatósági bizottság tegnapi közgyűlésén kuruc hangulat uralkodott s a nagyon is ritkán jelentkező ellenzék ez alkalommal hatalmi túlsúlyra vergődött. Azt sajnáljuk csak, hogy nem mindenben érthetünk ezen alkalmi többséggel egyet. Még *Molnár* Béla ügyvéd, a keménynyaku liberálisok oszlopos tagja is ellenzéki jelmezen jelent meg a küzdőtérre s kemény beszédben leckéztette meg a kormányt, a melylyel ugyancsak egy gyékényen fújja a követ jobb ügyhöz méltó kitartó buzgalommal. Szinte azt kellene várnunk, hogy *Molnár* Béla ügyvéd politikai meggyőződésében ez a nap forduló pontot jelent, mert hisz nagyon is világosan kijelentette, hogy a kormány feltűnően különféle mértékkel mér s az igazság mérlegének biztos egyensúlyát nem az igazság nyomósága egyengeti. Ha legjobb meggyőződéséből beszélt *Molnár* Béla ügyvéd, a mint hogy ebben nem is kételkedhetünk, úgy csak azon csodálkozhatunk, miként lehetett eddig a kormány pártjának — szavazatával, sőt még polgári tekiptélyének minden hályával is oly szolgálatkés támogatója: Hisz ez a meggyőződés nem érlelődhetett meg benne kizárólag az alább ismerttetett székház-kérdés: folyamán? De ha mégis így történt volna, akkor bizonyára következetes marad a tegnapi kijelentéséhez s az oly kormány iránt, mely az igazságot nem jogos alapon, nem minden érdeket kizáró pártatlansággal mérlegeli, bizalommal nem viseltetik. Politikai hitvallást tett tegnap s ez a kijelentése ellenkezik eddigi politikai meggyőződésével s így joggal tételezzük fel, hogy a tegnapi napon ez utóbbival szakított is.

Fiáth Pál báró főispánra nézve sem jelentőség nélküli a tegnapi nap. Igaz ugyan, hogy erősen alkotmányos érzületével mindenkor a semlegesség terén képes maradni s tisztelben tudja tartani a többség meggyőződését elvi ellentét esetén is, ha a szükség úgy kívánja; mégis a tegnapi székház-ügy folyamán arról kellett meggyőződnie, hogy mindenki által tisztelt egyénisége, főispáni tekintélye pártatlanság esetén gondosabb preparáció nélkül nem mindig elégséges a vélemények irányítására s ez által a kormány integritásának teljes védelmére. Mert tekintettel arra, hogy a főispán igen szép hivatását a megyei és városi közigazgatás s törvényhatósági működés ellenőrzésében találja fel; ellenőrzi a törvényhatósági önkormányzatot s örökdiók a törvényhatóság által közvetett állami közigazgatás felett, vagyis állam és törvényhatóság között a tulajdonképeni kapcsolatot képezi: hivatása csak az lehet, hogy az állam és törvényhatóság érdekeit érvényre juttassa, mégis összeegyeztesse olyképp, hogy végeredményében a közönség érdekében összpontosuljon a magasabb szempontból magyarázott mindkét érdek. Mivel pedig a bizottság többségének a székház-kérdésben elfoglalt álláspontját teljes egészében magunkénak nem valljuk, nem hallgathatjuk el ama véleményünket, hogy az ügy gondosabb előkészítése esetén a megoldás is más lehetett volna.

Az ügy genezisét a következőkben ismertetjük:

A pénzügyminiszter a megyei pénztárak államosítására, de a törvényszék telekkönyvi osztályának a megyeházból való kiköltözködésére való tekintettel is ama óhajának adott kifejezést, hogy a pénzügyigazgatóságot s a felügyelete alá tartozó hivatalokat a megye székházában kon-

centrálja. A vármegye bizottsági testülete augusztusi rendkívüli közgyűlésén oly értelmű határozatot hozott, hogy a székház fő-pületeire szükségé lévén, hajlandó az eddigi börtönhelyiségeket bérbe átadni, építtesse azt fel az állam a kívánalmaknak megfelelőleg, esetleg felépíteti a megye, az építési költség kamatainak biztosítása mellett.

A belügyminiszter ezt a határozatot nem vette tudomásul a pénzügyminiszter információja után s új határozathozatalra *utasította* a törvényhatóságot. Ez a miniszteri utasítás került tegnap tárgyalás alá s a miniszteri érélyes hang viharos vitát keltett, melynek vége az lett, hogy a többség kerekén kijelentette, hogy most már semmit sem enged az államnak.

Teljes egészében helyeseljük a bizottság határozott tiltakozását az önkormányzati jog megbénítását célzó nagyon is érélyes miniszteri hang ellen, de hogy a reakció hatása alatt minden további alkudozást kizáró határozattal a kérdéses hivatalok centralizációját lehetetlenné tette, épen a közönség jól felfogott érdekében nem tartjuk higgadt, jól megfontolt, célirányos határozatnak. Es felő, hogy a kormány e rebellis hangulatátása alatt a pénzügyigazgatóságot, adóhivatalt s az új év óta állami kezelésben levő vármegyei pénztárakat oly helyen hozza össze, — hogy a székházról való távolsága a megyei közigazgatás gyors tevékenységét igen nagyon akadályozni fogja. Egyik erdélyi megyében pl. 1 klm. távolságra vitte el a székházról, a minék hallatára már most nagy engeményekkel iparkodott hajlékot ajánlani a jelzett állami hivataloknak. A megyei árvaszék az új ügyvédi szabályok szerint is szoros összeköttetésben marad az állami kezelésben leendő árvapénztárral úgy, hogy az eddigi tapasztalat szerint egy-egy ülönk naponta 5-6 esetben kénytelen betekinteni az árvatári főkönyveket s ha a pénztár a székházból kivonul, ez a közvetlen érintkezés nagyon is megnehezítetik s ha mást nem is, az ügyek gyors elintézését szinte lehetetlenné teszi.

Mi a magunk részéről terminushoz kötöttük volna a végleges döntést. Kimondtuk volna, hogy az eddigi számvevősi, illetve pénztári helyiségeket *egy évi időtartamra* átengedi a vármegye. Ha ezen idő alatt az épület hátulsó részének felépítése meg nem történik, a további alkudozások kizárása mellett, a kérdéses helyiségek felett a törvényhatóság saját céljaira intézkedik.

Ez az ügy kerülvén szőnyegre, Szűts főjegyző ismerteti az ügyet s jelzi, hogy az állandó választmány javaslata szerint a pénztári személyzet tovább is az épület balszárnyán volna meghagyandó mindaddig, míg a jelenlegi börtönépület átalakítatik. Ezt azonban a megye csak azon esetben alakíttatná át, ha a kormány az építési költség résztorlesztést s a tőke kamatait bérösszegként biztosítja.

Molnár Béla ügyvéd megilletődve veszi tudomásul a kormány eljárását; a tulajdonjognak, az önkormányzatnak ily jogtalan támadását nem tisztelheti. Sajnálattal tapasztalja, hogy valahányszor az államnak van szüksége valamire, akkor a kormány igen nagylelkű; ha azonban a törvényhatóságokra kerül a sor, akkor nagyon is szűkmarku. Elismeri, hogy a kormány kezében van a törvényhatóságok feletti legfőbb felügyeleti jog, ánde az önkormányzati jognak a kormány részéről történt ilyfoku megbénítását nem tűrheti s tekintettel arra, hogy az árvaszék, központi szolgabírórság részére a megüresedő helyiségekre szükség van, ennek kijelentése mellett érélyes

hangu feliratban tiltakozók a vármegye a kormány részéről gyakorolt ilyenem jogtalan beavatkozás ellen.

Molnár ügyvéd beszédét viharos éljenzés követte s a közhangulat még **Fidák** Pál báró főispán szavai sem változtatták meg, a ki véleményét a következőkben nyilvánította:

Jogos álláspont az, hogy a megye azt tesz a saját székházával, a mit akar. Véleménye szerint a közönség érdeke az, hogy a közhivatalok a mennyire lehet, egy helyen legyenek. A kormány és a megyének is a közönség érdekét kell szem előtt tartani s azt szolgálni is. E tekintetben a két hatalomnak együtt kell működnie. Hangsúlyozzuk a jogunkat, hangsúlyozzuk azt, hogy a törvényhatóság a megyei adminisztráció részére akarja lefoglalni az újkörök megüresedendő helyiségeket, ámdé mint jó házigazdák felajánljuk a kormány, hogy hivatalai részére építünk megfelelő helyiségeket a székház hátulso épületében, ha a megfelelő bért megfizeti érte, addig is a régi helyén meghagyjuk. A mi Molnár biz. tag ama kijelentését illeti, hogy a kormány a törvényhatóságokkal szemben szűkmarku, ez téves felfogáson alapszik, mert hisz az állam költségvetését a polgárok által választott orsz. képviselőtestület állapítja meg. Ő a maga részéről azt ajánlja, hogy hagyassék meg egyelőre az államosított pénztár a régi helyén s a hátsó épület átalakítására vonatkozó tárgyalásokba bocsájtjuk bele a törvényhatóság.

Kenessey Gyula ügyvéd szívesen elfogadná a főispáni előterjesztést, ámdé a kormány magatartása, hangja, modora arra enged következtetni, hogy a kikötött kautélék megtartásában bizni nem lehet. A kormány valósággal kapcsokodik velünk, autonóm jogainkat semmibe sem veszi. S mivel pedig e kikötések őt nem nyugtatják meg, indítványozza, hogy egy percig se adjunk helyet az állami hivataloknak. Mert ha ideiglenesen átadjuk e helyiségeket, úgy soha sem mennek ki onnan, épügy, mint a telektörvényesség. A mi a főispán ur ama megjegyzését illeti, hogy a közönség érdeke kívánja a helyiség átengedését, ebben nem érthet egyet, mert a közönségnek mindegy, akármelyik épületben találja fel a keresett hivatal. Egyébként pedig a pénztár államosítása után a közigazgatási hatóság nem lesz oly szoros összefüggésben a pénzárral, mint eddig volt s így ez sem teszi szükségessé a helyiség átengedését. A mennyiben a kormány egyoldalú, illetéktelen államközég beavatkozását a törvényhatóság jogos határozatánál többre becsüli, ő kijelenti, hogy semmiféle helyiséget sem enged át.

Huszár Ágoston alispán jelzi, hogy az összeköttetés a pénztárral továbbra is a régi marad. Bár kijelenti, hogy a helyre szükség van, a maga részéről azt mondandó: Te kormány! Van nekünk egy hátulso részünk (szünni nem akaró hahota), mi hajlandók vagyunk azt felépíttetni, ha bérért bele fogsz menni!

Haltynyffy Dezső a főispán álláspontját támogatja, mert az árvaszék és pénztár között a viszony jövőben sokkal szorosabb lesz; egyébként is a mi árvainkról lévén szó, a gyorsabb ügykezelés a megye érdeke.

Koller Pál: A mennyiben a bizottság ez ügyben már egy alkalommal megfontolva határozott, újabb döntés felesleges.

Grünfeld Ignác nincs tisztában a dologgal s bár a főispán újból magyarázza a tényállást, Grünfeld a saját fejére mutatva kijelenti, hogy ő ezt az ügyet megérteni nem képes. Kíváncsi a házbérré.

A vitát ekkor bezárja a főispán s jelzi, hogy huszan névszerinti szavazást kértek. Grünfeld ennek dacára a főispáni asztalhoz fordul s aggodva jegyzi meg: Ne szavazzunk, méltóságos uram, mert leszavaznak bennünket.

A közelben ülő **Heinrich** Lajos tisztí ügyész odaszól:

— Most már ne tessék beszélni!

Grünfeld: Ezt nekem ügyész ur nem tilthatja meg.

Heinrich: Bocsnát, én az ügyrend őre vagyok! Ne tessék beszélni.

Erre aztán **Grünfeld** Ignác hallgatagon visszavonult.

Vége is szavazásra került a sor s 43 szó-

val 33. ellenében **Kenessey** Gyula indítványa fogadtatott el.

Fidák báró főispán izgatottan hirdeti ki a határozatot, melylyel döntöttek a pénzügyigazgató kérelme tárgyában, is, hogy a pénztári felszerelés az államnak bérbeadások esetleg eladások. — Persze most már ebből sem lesz semmi.

A vehemens vita befejeztével a közgyűlés tárgyai közül megemlíthetjük, hogy Fortwangler Ferenc pénztárnoknak és **Grossinger** Kálmán tb. aljegyzőnek hosszú éveken át teljesített szolgáltatást nyugalmába vonulással alkalmából a törvényhatóság köszönetet mond.

Még a nagy-perkátai segédjegyző fizetésének felemelése kellett némi illetékességi vitát, a mely végre is dr. **Pajsa** Gyula ügyes argumentálása után azzal ért véget, hogy a segédjegyző fizetése évi 600 koronáról 840 koronára emeltetett.

Végül azt is megemlíthetjük, bár a közgyűlés elején történt, hogy a **Kovács** Sándor moóri főszolgabíró által önmaga ellen kért fegyelmi ügyben a felmentő határozat kihirdetett, a bizottság egy része éljenzéssel fogadta. Sajnáljuk, hogy az ügyet egész terjedelmében nem ismertette a referens, mert hisz akkor a tisztí ügyészi vélemény is sorra került volna, é szerint pedig a lapunk által felhozott fegyelmi eljárás anyagát képező dolgok „nem helyeselhők.”

ÜJDONSAGOK.

OKTÓBER 6.

Az öreg honvédeknek, de minden igaz magyarnak vértett a szive, könnyűült a szemébe, midőn tegnap reggel, az aradi vértanuk napján gyászisteniszteletet hallgattak s aztán megkoszorúzták az emlékszoport.

Nagy nap ez, hatalmasan nagy nap!

A mi a buzgó kereszténynek a kereszt, az a magyarnak az aradi bitó. Az aljas szolgálélek a hősök közül is a hősöket választotta ki azért, hogy akasztófan lehöljék ki nemes lelküket. Az ellenfél szegyenét az aljasság követte s a védtelen ártatlanokat ölte le, kiket a csatán nem ölhetett meg.

Egy szenvedő, haldokló ember volt egész Magyarország, kinek lelancolt kezét ökölbe szorítá a tehetetlen düh. Sírnia nem volt szabad, mert halalos büntetés várt a szánakozóra. Nagy fájdalomban fogat csikorgatta hát és midőn a rémgyilkosság hírére feljajdult, szívéből törő sikoltását torkába fojtotta a bakó.

A kamarilla paráncsára két kézre fogta kaszáját a halál és vágta, vágta a vérrel áztatott, letaposott virágos kertet, a mig csak egy virágot talált benne. Katona, zsandár, hóhér hajszolta az áldozatot s a vértengerből kicsillagott az aradi tizenháromnak a vére.

Fátyolt borítsunk a multra? Nem lehet! Nincsen olyan sűrű fátyol, melyen keresztül ne törne az ártatlanul ontott vérenek szaga. Elfelejtjük hát a történeteket? Nem szabad! Annyi magyar hősnak gyilkolását igaz magyar nem törölheti ki emlékéből soha! Megbocsássunk? Nincs jogunkban! Hazaárulókka nem lehetünk. A mi nemzetünkért, a mi sokat zaklatott nemzetünk eltiport szabadságáért fogtak ők fegyvert s szenvedtek rú halált. Bocssáson meg nekik az Isten. Bocssássa meg nekik az Ur, az igazságnak Istene ezt az égbekiáltó nagy igazságtalanságot. A könynyek, szenvedésük, egykoron tán bűnhődésük mossa le tisztára róluk ezt az undok szegyenfoltot.

1849 október 6-át magyar el nem felejtheti. Nincsen olyan s ha volna is, ha akadna, nem magyar az és soha nem is volt. Az lehet ember, de nem magyar; mert a magyar mélyen a szívébe zárja, de soha el nem felejtii az aradi tizen-

hármat. A boszú tüze nem ég bennünk, mert ezt a vétket nem lehetne megboszulni semmivel sem. Azt a könny- és vértengert, a mi 1849-ben áztatta a magyar földet, a boszú tüze nem képes mind felperzselni, felemészteni. Egy ártatlannak kiontott vértől, özvegyek és árvaik könnyétől megdagadt folyam hömpölgőgött szükke vált medrében és megtörve az igazságtalanság durva szikláján, az ég felé szöknek a véres habok, a háborúk Istenére, a királyok királyába bizva az igazságszolgáltatás nagy munkáját.

A bitang zsoldos hóhér keze vesztő helyer akart emelni Aradon s oltárt emelt a magyar nemzet hazafiai szeretetének. Menjünk oda napnap-után, évről-évre s gyűjtsük meg, lobbantuk lángra az áldozatos magyar lélek igaz szeretetét s a gyászos fájdalomból merítsünk erőt a nemzet-, a hazafentartás nagy munkájához.

Ezért légyen nekünk szent, fogadtatott nekünk nagy 1849. október 6-ika.

— **Bérmálás Moórott.** Fejérmegyének Székesfejevárt után legnépesebb községe vasárnap fogadta a megye főpásztorát, hogy a hívek a bérmálás szentségében részesüljenek. Ő Méltósága a reggeli vonattal indult s 8 óra előtt ért a moóri állomásra, a hol az ünnepélyes fogadtatásnál a város intelligenciája képviselője volt. **Kovács** Sándor főszolgabíró röviden üdvözölte. Banderium és hosszú kocsisor kísérté az ünnepi menetet a kapucinus-rendű atyák zárdájába. Méltósága visszavonult, majd püspöki dísz öltvén a hívek kíséretével az „Ecce sacerdos magnus” ünnepi hangjai mellett a zsufolóság megett templomba vonult. Előbb csendes szent misét olvasott, majd tekintettel a lakosság vezgyes anyanyelvére németül és magyarul szent beszédet intézett a hívők-höz, szolván a Szentlélek kegyelméről, melynek a bérmálás szentségében lesznek részesíve. Körülbelül 800 hívő léleknek osztotta ki a bérmálás szentségét, köztük vármegyénk főispánja, **Fidák** Pál báró fiának és leányának. A híveknek valóban igazi lelki épülésére szolgált, midőn a főispánnak, a főrangú urnak gyermekeit példás-áhitattal látták a szentség felvevők sorában. Tizenkét óra elmúlt már, midőn a bérmálásnak vége szakadt. Utána a nagyszámú küldöttségek tisztelgetek, köztük első sorban a kapucinus-atyák, azután a különféle hitközségek, majd a hivatalnokok tisztikara, a község küldöttei, a polgári és elemi iskolák tanító kara, a kath. kör s végül a környékbeli papsg. Két órákor ebéd volt, mely után a püspök jelen volt a litánián. Majd meglátogatta a magyar templomot, melyben a hívők nagy serege gyűlt össze s az énekkar meglepő precizitással szebbnél-szebb énekeket adott elő. Innen a katolikus körbe ment Ő Méltósága, a hol **Kriegler** Sándor elnök a nagyszámú jelenlevő tagok nevében megható beszéddel üdvözölte a főpászort. A püspök meghatottan mondott köszönetet a szeretet és ragaszkodás szép nyilvánulásáért. Ezután a **Megváltó**-ról nevezett, a moóri nőegylet által fentartott apaca-zárdához hajtatott Ő Méltósága és gyönyörködött abban a pompás előadásban, a melylyel a zárdá növendékei ezen alkalommal meglepték. Jóságos szavakkal dicsérte meg szép előadásukat a Főpászort, valamint a főntartóknak, illetőleg a vezetőknak dicséretes áldozatkész-ségét és szorgalmát is. Majd megtekintette az intézet többi helyiségeit, is mindenütt meglege-dését fejezte ki a példás rend és csin fölött. Esté a zárdában szük körben vacsora volt, mely után Ő Méltósága a vasuton visszatért székvárosába.

— **József főherceg**, mint örömmel értesülünk, már teljesen fölépült betegsége-ből és e hó 12-én ő Felsőlege képviselőtében résztvesz a kolozsvári **Mátyás**-szobor fölavatásán.

— **Zaffery templomi előadásai.** A nevezett magyar szalézi pap a mult szombaton este váro-sunkban megjelent és előadta nemes szándékát az általánosan tisztelt **Mayer** apátkanonok urnak és a lapok szerkesztőjének. Előadása annyira le-bilincselte a figyelmet, hogy már előre gratulálunk a fényes eredményhez. **Zaffery** 62 éves, de

a ki reá néz és előadását hallgatja, egy fiatal embert lát maga előtt, a ki teli ifju hévvel beszél. Ugy látszik az Isten gondviselése választotta ki őt e nagy műre, mely fontosabbnak látszik mint minden eddigi műve, mit a lelkek megmentésére létesített. Mert itt nemcsak a lelket akarja biztosítani az örök életnek, hanem segíteni akar a földi élet nyomorán is, mely annyi sok embert új ki a messze Amerikába. Don Boscónak e művei bámulatot keltenek az egész világon. Boldog az a nép, mely e művekben részesül. És e boldogságot kívánja meghozni a magyar népnek is Don Boscó magyar papja.

— **Vértanú napja az iskolában.** A székesfehérvári kath. főgimnázium önképzőköre október hó 5-én az aradi gyásznapp emlékre díszgyűlést rendezett, melyet a Hymnus vezett be. Az ifjuság ajkáról elhangzott hazafias ima után *Vargha* Damján a kör tanár-elnöke lépett az emelvényre, hogy megható, lelkes beszédben esztelje a nagy nap emlékét. Az ünnepi gyűlés többi pontjai is igen szépen alkalmazkodtak a szomorú emlékezéshez, melyhez igaz keretet szolgáltatott a minden magyar szívében lakozó bánatos szomorúság az aradi tizenhárom martir ártatlanul kiontott véérért. A nagy hatást keltő program-pontokat a következőkben regisztráljuk. A Hymnus és megnyitó beszéd után: 3) „Emlékezés okt. 6-ra.” Irta Jókai M., szavalta *Leszlauer* Gy. VI. ot. 4) „Az apa fiahoz.” Irta Pósa L., szavalta *Kenessey* Gy. V. ot. 5) „Az aradi kő.” Irta Tompa M., szavalta *Mohai* L. VII. ot. 6) „Az okt. 6-i gyásznapp.” Irta s felolvasta *Szekfi* Ignác VIII. ot. 7) „Október 6.” Irta Ábrányi E., szavalta *Bach* F. VII. ot. 8) „Batthyányi hamvai felett.” Irta Illyés B., szavalta *Házlinger* L. V. ot. 9) „Október 6.” Irta *Philipp* István, szavalta *Varhanek* F. VIII. ot. Végül a Szózat elénekélése után az ifjuság a nagy gyásznapp szép emlékével hagyta el a gyűlés termét.

A székesfehérvári felső kereskedelmi iskola ifjusága kegyelelten ünnepelte meg október 6-án az aradi vértanúk emlékét. A Hymnus elénekélése után dr. Faludi Miksa igazgató lelkes beszédben emlékezett meg a vértanúkról; utána Lhotka István f. o. t. Ábrányi Emil „A tizenhárom” című, Kuglics János f. o. t. Künn Béla „Október 6.” és Békefi István k. o. t. Illyés Bálint „Vértanúk napján” című költeményét szavalták. A kegyelelten ünneplést a Szózat énekélése fejezte be.

— **Exner-bankett.** A helybeli sakk-kör tagjai f. hó 4-én a *Pillsbury* amerikai sakkmester győztesének *Exner* Győző tanár, körelnökek tiszteletére Tremkó Ferenc vendéglőjében társasvacsorát rendeztek, melyen a tagok közül mintegy 25-en vettek részt. A kedélyes hangulatban lefolyt bankett ünnepi szónoka *Kunos* Gyula tanár volt, a ki ügyes és szellemes beszédben ismertette a sakk-játék kellemes hatását. Rámutatott e nemes szórakozásra, mely a nyugodt, számító s e mellett mélyreható gondolkodásnak valósággal edző tornája. Kiemelte előnyeit a gyakran családi zavarokra, tönkrejutásra, testi és lelki betegségre vezető egyéb társasjátékokkal szemben. A csinos bevezető után rámutatott az ünneplést érdemre, melyeket a helybeli sakk-kör megalapítása s annak ébrentartása körül szerzett. Szinte utóór volt városunkban *Exner* Győző tanár, a ki az iskolában kifejtett erős szellemi munkája mellett, az iskolán kívül is talál teret a hasznos munkásságra s mig itt nemesen oktatva szórakoztat, addig a tudomány, a művészet csarnokában az ország jelesivel veszi fel a harcot s a győzelmű babér ott is az ő fejét koszoruzza, miként a „Réka-nász”-val a magyar tudományos Akadémiától is kiérdemelte. *Exner* Győző tanár hosszan tartó előzáró közepette ismert szerénységével iparkodott önmagától elhárítani a tiszteletnek illető megnyilatkozását, ámde jeles tehetsége mellett éppen szerénysége fokozta a lelkes ovációt, melyet a kortagok tőle meg nem is tagadhatnak. Az őszinte tiszteletérzés megszólaltatta még *Festetics* Bennó grófit, majd Meizl Ödön és Németh István tagokat, de mért Tremkó Ferenc jó bora mellett könnyen utóleri a szunnyadó veszedelem a kvaterkázókat, úgy 11 óra tájban felkerekedett a jökeadvü sakkhadserreg, hogy a kör helyiségben az „Otthon” kávéházban csatasorban áll-

janak s hadvezéri talentumukat itóka mellett acélozzák a sakk-féjures harcjátékában. Távozás-kor bizony a teljes asszonyok üdvözölték a sakk-harcban kifáradtakat.

— **Galamblovészol B.-Füreden.** A balatonfüredi galamb-lövő-egyesület őszi galamblovészolát október hó 21-én és következő napokon tartja meg Balaton-Füreden. A sportférjak azután alkalmasint a fejmegyei velencei tóra mennek kacsázn.

— **Kántorpróba.** Tegnap d. e. 10 órakor tartott meg a székesegyházban a kántorpróba. A pályázók közül *Gaál* Pál brassói zenetanár és *Majtényi* József bártfai tanító visszaléptek, *Matkovich* Elek rába-pobranyi tanító pedig a próbán nem jelent meg, vagyis ezek szintén visszaléptek. A próbán *Boross* Géza szerepelt először. Orgonajátéka gyakorlatra *vall** hangja azonban gyenge s kevésbé iskolázott. *Edelmann* Rezső budakeszi tanító hangyaga elég terjedelmes, orgonajátékában bizonytalanság észlelhető, a mi nagyon valószínűleg a gyakorlat hiányának következménye. *Kesskés* Elek szegszárdi kántortanító nyerte meg leginkább a hallgatóság tetszését. Az orgonát biztos kézzel kezeli s kellemes baritonja pedig bár templomi énekre, főleg nép-ének vezetésére nem a legalkalmasabb, tenorista hiányában ily szempontból sem kifogásolható. *Kmélly* Pál soóskuti kántor sorsa *Keoskés* mellett elődöntőnek tekinthető, a mennyiben gyenge hangjával a székesegyházban alig érvényesülhet.

— **Knöbel Elemér** állapotában szombat éjjel óta örvendéses javulás állott be. A tüdőgyulladás elmúlt, a hashártyagyulladás is szűnőfélben van. A csuklás vasárnap óta nem jelentkezik s most már naponként táplálékot is vesz magához. Szinte csakis az isteni gondviselésnek köszönhető, hogy halálos lösebével az életnek megmenthető.

— **A ker. betegsegélyző-pénztár** titkáranak, *Bartos* Gyulának ballépésével már foglalkozunk. Most csak annyit jegyzünk meg, hogy *Bartos* a 265 koronát hétévre, a mikorra ígérte, nem térítette meg s mint halljuk, csütörtökig kapott haladékat. Egyébként ez ügyben a vizsgálat folyik tovább s az igazgatóság a holnap d. u. 5 órakor tartandó ülésen fog intézkedni.

— **Vivás.** 1902. évi november hó elejével (felnöttek számára) az áll. főreáliskola tornatermében tör-és kardvívásból tanfolyamot nyitok. 28 személyre teljes felszerelés. A főgymnasiunai és főreáliskolai tanulók tanítása már október hó 15-én megkezdődik és tart. bezárólag 1903. évi június hó 15-ig. A középiskolai tanulók tandíja az egész iskolai évre 24 korona, mely összegben már a szerek használatának díja is benn foglalatik. A felső kereskedelmi iskola hallgatói is tandíj kedvezményben részesülnek. Jelentkezéseket lakáson: Liget-sor 8. sz. alatt, vagy kedden, szerdán és csütörtökön d. u. 4 órakor az áll. főreáliskola tornatermében fogadok el. *Vörösmarty* Mihály, áll. főreális. tornat. és vívómester.

— **Halálözse.** *Reichard* Mór városi biz. tag, a helybeli dohány-nagyutódsze tulajdonosa vasárnap délután életének 73-ik évében meghalt. Az elhunytat neje, három gyermeke s nagyszámú rokonság gyászolja. Ma délelőtt 10 órakor temették el főleg hitsorsainak nagy részvéte mellett.

— **Lopások.** A vasuti lopás, valamint a Schönheim-féle betöréses lopás tettesének most már biztos nyomában van a rendőrség s csakis a vizsgálat érdekében nem számolhatunk be egyelőre a bünesetekről részletesen. — Szilabon János Palotai-utca 46. sz. házában zárt udvaráról ma reggelre 15 zहित ludat loptak el. A tettes ismeretlen, a nyomozás folyik. — *Fehér* János felső-királysor 50. sz. alatti lakos már a tavasz óta dolgozik mint napszamos az épülő élelmezési raktárnál. Csak most jöttek rá, hogy nap-nap után lopkodta a léceket, padló-deszkákat s a lopott dolgokból mintegy 25 korona értékű holmit meg is találtak a padlásán. Beismerte tettét, a mire állítólag szegénységbe vitte. A bíróság elé kerül.

— **Az utca beteg.** Tegnap a vásártéren *Tatay* Mihály napszamos hirtelen rosszul lett s mire a „Fehér Bárány” vendéglőbe bevitték, magához tért. Maga mondta el később, hogy szivgörcsökben szenved. — Ma d. e. 9 óra tájban a székesegyház mellett a bírósághoz igyekezett *Hol* előtt számolnak be cselekményükrét

lósy Gábor alsó-királyrosi vendéglős a feleségével *Hollósy* hirtelen rosszul lett, elesett s kocsin szállították lakására. Ez alkalommal szivbaja vett rajta erőt.

— **Uj lap** Rég érzett hiányon fog segíteni az az új krajcáros újság, a mely a jövő héten a katolikus nagygyűlés napján fog megjelenni. A címe „Uj lap” lesz, főszerkesztője *Mihályfi* Ákos cisztercita, felelős szerkesztője *Gyürky* Ödön, a katolikus közügyek régi kipróbált harcosa leendő. Valahára véget fog vetni annak a sok szemétnak, a mely a mostani krajcáros zsidó lapok hasábjain felburjánzott. Meg vagyunk győződve, hogy a keresztény nép s bizonyára városunk ősi hitéhez hű lakossága is örömmel fogja támogatni az „Uj Lap”-ot, a hol esze és szíve szerint való írásokból fog értesülni a napi eseményekről.

— **A skót kura.** E történet hősnének nevét azért nem lehet kiírni, mert ez a történet — tényleg megtörtént.

Az egyik hőse különben egy göndörhaju karcus miniszterünk, a ki a saját maga közéleti erkölcsstanától megundorodott és most ideges gyomor-bajban szenved. Sok mindent megpróbált már eilene, mig végre egy hazai gyógyintézet orvosához fordult. Az orvos megvizsgálta és így szökött:

Érdekes véletlen, hogy épp ma jelentkezett nálam egy újságíró, a ki ugyanolyan bajban szenved, mint Kegyelemesség . . . Van e betegség ellen egy pompás új kura, a melyet égg magasztalnak a külföldi orvosi lapok. „Skót kurá”-nak hívják . . .

A miniszter aggódva kérdezte: — És miről áll ez a kura? Az orvos fanyarul félrevonta a száját. — Hát biz az, kegyelmes uram, egy csöppet sem mulatságos dolog. Abból áll, hogy a beteg gyomrára gyorsan váltakozva lövelnek forró és jéghideg vizet . . .

A miniszter felszisszent már előre is. — Tyűh! Ebből nem kérek! Hátha nem is használ?

Az orvos elgondolkozott és örvendezve ütött a homlokára:

— Hopp! Most már meg van! . . . Itt van az az újságíró, kipróbálok előbb rajta. — Szegény! hátha nem bírja ki? — Óh, kegyelmes uram el sem képzelheti, hogy mi mindent elbir egy újságíró.

A miniszter végül beleegyezve mondta: — Tehát ő lesz a próba? — Igen, ő lesz a „fortencer,” hehehe! Az orvos másnap már megkezdte a kurát az újságíróval, a miniszter pedig izgatottan várta az eredményt. Néhány nap múlva egy kis lelkiismeret-furdalással szólította meg az újságíró és szinte elhalmozta a nyájasságával. Aztán megkérdezte tőle:

— Nos, hogy érzi magát a kura után?

— Köszönöm jól, kegyelmes uram. Használ.

A miniszter forrón megrázta az újságíró kezét és elragadtatva mondta:

— Köszönöm, barátom, nagyon köszönöm! Es elrohant. A újságíró csodálkozva nézett utána és tündödvé mondta magában:

— Ó kéri tőlem, hogy hogy vagyok és még ő köszöni meg . . . Igazán kedves ember . . .

. . . Kettőnk közül val-melyiknek aligha lehet rendén a szénája! Szegény ember, ez csakugyan nagyon beteg!

— **Katonazene.** Szombattól kezdve a honvédszenekar minden szombaton hangversenyt tart az „Otthon” kávéházban.

— **A meztőlábos honvédek.** Régi panasz már az, hogy a hadgyakorlatokra bevonuló póttartalékosokat olyan ruhákkal látják el, a melyeket inkább lehet rongynak nevezni, mint egyruhának. Különösen a honvédséggel bántak mostohául. Az idej hadgyakorlatok végén például megtörtént az az eset, hogy a honvéd póttartalékosokról rongyokban lógott a ruha, a cipő pedig teljesen leszakadt a lábukról úgy, hogy a városron végig meztőláb kellett átvonulniok. Ezt a botrányos esetet megtudta Fejérvári Géza honvédelmi miniszter és most rendeletet adott ki az összes honvéd gyalogezredek és gyalog dandár parancsnokságokhoz, melyben az ilyen esetek elkerülését ajánlja figyelmükbe.

— Az öreg honvédek figyelmébe. A kolozsvári ereklye-múzeum a még életben levő 3-as honvédek lefényképezését vette tervebe. Városunkban a nagy idősek még élő alakjait Bartos Henrich Kossuth-utcai fényképész már hetek óta fotografálja, még pedig minden díjazás nélkül. Felhívjuk tehát e körülményre öreg honvédeinket s a kik még nem keresték fel Bartos fényképész műtermét, azt mielőbb megtenni el ne mulasztászik.

— A hazai iparért. Láng kereskedelmügyi m. kir. miniszter valamennyi iparhatóságához kiadott körrendeletében szigorúan meghagyta a betegegyező pénztáraknak, hogy a szükséges kötszereket és egyéb hasonló anyagokat a jövőben mindenkor hazai celtől szerezzék be, mivel panaszok merültek fel az iránt, hogy belföldi árukkal szemben a pénztárak külföldi cégeknek tettek megrendeléseket.

— Földmives-iskola. A csákvári földmives-iskolában az új tanfolyam október hónap folyamán megnyitandó lévén, mindazok kik abba főlvetetni óhajtanak, kérvényeiket október hónap 14-ig az iskola helyiségeiben személyesen adják be. Csakis egyszerű földmiveseket vesznek föl, a kik tartoznak bemutatni: sajátkezüleg irt folyamodásukat, keresztleveleiket, szülői vagy gyámi beleegyezést, esetleg cselédkönyvet. A tanulók évi 70 korona díjazásban részesülnek.

— Felülfizetések. A székesfejvári iparos ifjak önképzőköre a „Fehér Bárány” vendéglőben f. é. október 5-én szüreti mulatságot tartott, mely alkalommal felülfizetési szívesek voltak: Kern Péter, özv. Ráner N.-né, Rostási Szabó Rezső, Kaufman Simon 2—2 kor.; Terkán Jánosné 1 kor. 40 fill.; Meleg Sándorné, Süveges Péterné 80—80 fill.; Szűts Gábor, Jánosi János, Winter Sándorné, Klein Jánosné, Szabó N., Jávorszki Kálmán, Hejnik János, özv. Molnár Vencelné, Virág Róza, Tóth Lajosné, Szarka János, ifj. Gyurkovits Lajos, Támi Józsefné, özv. Pölöskei Péterné, Haar Józsefné, Delétor Józsefné, Loóz Nándor, Slezák Károlyné, Szubin Antalné, N. N. 40—40 fill.; Klein Istvánné 30 fillér, Engelman N. 20 fillér. A felülfizetéseikért, valamint Ráner Annuska kisasszonynak a rendező jelvények készítéséért hála köszönetet mond a rendezőség.

Ügyvédi irodában, esetleg szolid üzletben állást keres egy jó írásu, négy polgári iskolát végzett nő. Cim a kiadóhivatalban.

Magyar Remekírók.

A magyar irodalom főművei.

Második sorozat: Arany János munkái, I. köt.; Kossuth Lajos válogatott munkái: — Reviczky Gyula összes költeményei; — Szigligeti Edő válogatott színművei, I. köt.; — Vörösmarty Mihály munkái, II. köt. Kiadja a Franklin-Társulat, Budapest, 19. é.

„Az emberiség és nemzetek életében — írja Gyulai Pál,*) — minden tett, intézmény, változás, előbb mint érzés és eszme jelentkezik a költők lantján s a nagy gondolkodók könyveiben. Innen az a nagy befolyás, melyet az irodalom gyakorol az emberi és nemzeti fejlődésre. Az irodalom mindig hű tükrök a jelen küzdelmeinek és jelzője a jövő átalakulásának...”

Ez az általános igazság sokkalta jobban áll a mi irodalmunkra, mint az idegen, legkivált a nyugati nemzetek irodalmaira. Századokon át léteért küzdött a magyar: egyik kezében a kard, másikkban az eke szarva s a mi kis ideje maradt az írásra, ez az irodalom leginkább nemzeti törekvéseit, küzdelmeit tükrözte vissza.

A főlszabadulás órája ütött, de az új politikai életre ébredt nemzet halátalan volt ama nagy fiaihoz a kiknek lángoló lelkesedése, lankadatlan buzgalma fölírta őt tespedéséből: elhanyagolta prófétáit, a szellemi harcok gízsi hőseit s irodalmával csak annyit tördött, a mennyit szórakozásképpen várhatott tőle. A hetvenes évek elején a művelt magyar családok könyves polcain sokkal biztosabban meg lehetett találni az idegen költő-írályok remekait, mint a magyar nemzeti géniusz szellemi virágait. S a ki vissza-

emlékezik velünk a lángelkű Kazinczynak, a fáradhatatlan Toldynak ma már csakis nagyobb könyvtárakba szorult, igen szerény Magyar Remekírók kiadására, bizonyára boszankodva és keserűséggel gondol a szemrontó betűkkel nyomott, eredetileg szürke, de később megsárgult papirosu kötetekre, melyek — bár „diszkiadásnak” csufolták, — igazi szegényfoltjai voltak a magyar könyvkiadásnak.

Ez volt aztán az oka, hogy remekíróink munkái, roppant nagy nemzeti jelentőségükhöz képest, aránylag kevésbé voltak elterjedve s közönségünk nem ismerte éléggé az a gazdagságot, melyet irodalmunkban birunk.

Pedig a nemzet köztudatában ott lappandott a névtelen, homályos óhajítás, hogy mindenki számára hozzáférhető legyenek a magyar nemzeti géniusz remekművei, a melyek lángoszlopokként világítottak a multba, égi fényvel ragyogják be a jelent és vezércsillagokként mutatják a jövő útjait. Es bizonyos volt, hogy az a kiadó, a ki megérti a nemzetet ez a titkos óhajítását és pótolja a hiányt, kétszeresen jó üzletet csinál: először azért, mert biztosítja magának a nemzet halálját s másodsorú azért, mert a Magyar Remekírók teljes egyöntetű kiadásán kapva fog kapni minden művelt magyar család.

Az okos kiadói politikának ezt a hazafias és hálára méltó munkáját a Franklin-Társulat csinálta meg, midőn ez év tavaszán megindította a Magyar Remekírók első sorozatát.**) Harmadik remekíró, ötven kötetben: ennyit ígért prospektusában a Franklin-Társulat s az első éven belül megjelent tíz kötet fölötté sokat rótt le a megszokott ígéretek föl.

A legnagyobbak: Arany, Petőfi, Tompa és Vörösmarty lehetőleg tökéletes és legmondandóbb teljes kiadásban jelennek meg, a mi már egymagában is nevezetes nyereségei irodalmunknak; többi remekíróink megválogatva: mindegyikből mind az, a mit a századokon keresztül megszűrt izlés, a fejlett esztétika valóban nagygyá és örökbecsűvé avatott.

A Franklin-Társulat tehát elérte célját, hogy a Magyar Remekírók egységes kiadásában oly gyűjteménnyel ajándékozza meg a nemzetet, a mely országosra elterjeszse mind azt, a mi nagyot és magasatosat a nemzeti géniusz nyelvünkön alkotott. Arany, Petőfi, Bajza, Czuczor, Deák, Garay, Kemény, Szigligeti, Tompa, Vadja, és Vörösmarty, munkái nélkül — a melyeket a Franklin-Társulaton kívül semmiféle más kiadó ki nem nyomtathat — csonka lenne és csonka lesz minden oly vállalat, mely a többi remekírók kiadására vállalkozik. Tompa, Vörösmarty és Arany nélkül, hogy a többi nyolc nagyot ne is említsük, értékének és fényének tizedrésze csökken minden gyűjteményes vállalat becsébe.

Arról van szó, hogy ötvenöt vastkos kötetben, körülbelül huszezer lapon, egybegyűjtsenek mindent, a mi a magyar nemzeti géniusznak maradó kincse. A keret elég tág: de annál nehezebb a föladat, mely tömördek szeretetteljes és szakértő munkát követel. Egész serege szükségessé a finom emlétknek, hogy az óriási anyagot megrostálják, a kiadásra elkészítsék, s megfelelő, irodalmilag is becses méltatással ellássák.

Kezünkbe akad az Arany János második kötete, a kisebb költemények. A mintaszerű bevezetést a megelőző kötethez Riedl Frigyes tanár írta. Megelevenednek e lapokon azok a lelki küzdelmek, melyeken Arany János átment, mielőtt magasatos hivatásának tudtára ébredt.

A hat kötetre tervezett Vörösmarty-kiadásból az epikai költeményeket kapjuk a második sorozatban. Eletrajzát a megelőző kötethez csatolta Gyulai Pál. Zalán futása nyitja meg az epikai költemények sorát: Zalán futása, melyben siraítja a jelent, dicsőíti a multat s a puhaság fertőjébe süllyedt nemzetet a régi magyar vitézség és a hazafias fölázdozás nagy tetteinek emlékeivel akarta fölírni. Utána következnek a többiek: Eger, A két szomszédvár, Cserhalom a mult dicsőségének megannyi emlékei.

Kossuth Lajos válogatott munkáit kapjuk a sorozat harmadik kötetében: az első szónokét

*) Az első sorozatban a következő öt kötet jelent meg: Arany János munkái I. köt.; — Vörösmarty Mihály munkái, I. köt.; — Tompa Mihály munkái, I. köt.; — Csiky Gérgely színművei; — Garay János válogatott költeményei.

és államférfiét, a kinek meteorhoz hasonló fényes pályájáról Kossuth Ferenc irt rövid ismertetést, a fiu gyöngédségével és tiszteletével. Munkáinak kiválogatására senki se lehetett hívatottab, mint Kossuth Ferenc, a ki sokáig élt a nagy szellem körében s legközelebb állt hozzá az élők sorában. S a válogatás sikerült is; a vastag kötet szűk keretében (Kossuthról szólóan ez nem ellenmondás!) a nagy politikai író és szónok mellett megismerjük a kiváló, európai műveltségű tudóst is.

Szigligeti Edének négy színművét (Lelenc, Szökött katona, Fény és árnya és Trónkeresők) válogatta össze Bayer József ez I. kötetbe s megtöltötte életrajzzal is. Fényes technikája, eleven párbeszédei, verseinek költői lendülete, a magasabb irodalmi célokra törekvés s mindenek fölött erkölcsi tartalma és erős magyar érzése mindenkorra halhatatlanná teszük Szigligeti nevét dráma-irodalmunkban, mert művészelete egy egész irodalmi korszakra rányomta bélyegét.

Utolsónak hagytuk Reviczky Gyula összes költeményeit, melyekhez Koroda Pál irt bevezetést. A ki ismerte a fiatalon elhunyt költőt; kevesen akarták ismerni, míg élt, annál többen dicsekesznek vele most, hogy barátjuk volt! — megrendülve olvassa az izzó szenvedélyvel, maró keserűséggel telített fekete sorokat, melyek a magával és a világgal meghasonlott költő liráján fakadtak...

A gyűjtemény valóban díszes és már első látásra is meghódítja a bibliófil olvasót művészesnek mondható külsejével. Kötése egyszerű, de izléses utánzata a fokföldi kecskebőrnek (ércásé), a mibe kiváló díszműveket szoktak kötni.

Még a könyv áráról kell beszámolnunk, a mely szintén jelentékeny tényezője a Magyar Remekírók elterjedésének. Szinte hihetetlen, hogy a Franklin-Társulat mily olcsón tudja adni e köteteket! Az ötven kötetnek az ára 220 korona: egy-egy kötet ára tehát, diszesen kőve, csak 4 korona, a mi páratlanul kevés, mivel az egyes kötetek egyenként nem kaphatók: de viszont a 220 koronányi árt havi 3 koronás részletben is lehet törleszteni. Ily kedvezménnyel pedig a legszegényebb család is megveheti a monumentális könyvtárt.

6571. Tk. 1902. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A székesfejvári kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy a fejemgyei közp. árveréstartó végrehajtónak Gyalus József végrehajtást szenvedő elleni 900 korona tökéletesítés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a székesfejvári kir. törvényszék a székesfejvári kir. járásbírósg területén lévő Seregélyes község és határában fekvő a seregélyesi 443 sz. betétben A. I. 1—3. sor és 590, 591, 592. hrsz. belteki kertek és 126. sz. lakház és udvarból álló beltelekre 1268 koronában az ugyanazon betétben A. I. 4—14 sor 1232, 2722, 2723, 2724, 2725, 3328, 3910, 4381, 4382, 4383. hrsz. szántóföld, rét és legelőből 4/1132-ed rész legelő illetőségű álló 14 kültelekre 3948 koronában ezenel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1902. évi október hó 25-ik napján délelőtti 9 órakor Seregélyes községhez tartozó megartaudó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladattni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-jén 3333. sz. a kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírral a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Székesfejvárotról, 1902. évi július hó 6-ik napján. A kir. tszék tkkönyvi hatósága.

Sárkány s. k.,
kir. tszéki bíró.

*) Irodalmunk befolyása nemzeti fejlődésünkre. (Emlékebeszéd, II. köt. 403. l. — Kiadja a Franklin-Társulat, Budapest, 1902.)